

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број:Кж1-582/20
Дана 14.10.2020. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Радомана Спарића, председника већа, Весне Димитријевић и Злате Несторовић, чланова већа, са записничарем Весном Митревском, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја у саизвршилаштву из члана 359. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 33. и 61. Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, браниоца окривљене ББ, адвоката Дејана Гајића из Крагујевца, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ненада Максимовића из Крагујевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крагујевцу 2К. 101/13 од 28.01.2020. године, у седници већа којој су присуствовали браниоци окривљених АА и ББ и бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Јанковић из Крагујевца, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и окривљених АА и ББ, дана 14.10.2020. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

I Делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљене ББ, ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К. 101/13 од 28.01.2020. године, у осуђујућем делу, у односу на окривљену ББ, у делу одлуке о казни и досуђеном имовинскоправном захтеву, тако што Апелациони суд у Крагујевцу окривљену ББ, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 61. Кривичног законика, за које је оглашена кривом првостепеном пресудом, на основу чланова 42, 45 и 54. Кривичног законика ОСУЋУЈЕ на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 24.11.2011. године до 07.12.2011. године и обавезује окривљену ББ да на име имовинскоправног захтева оштећеном факултету Инжењерских наука у Крагујевцу исплати износ од 2.008.337,31 динара, у року од 90 дана, под претњом извршења, док се за вишак имовинскоправног захтева оштећени упућује на парнични поступак.

II Усвајањем жалбе браниоца окривљеног ВВ, адвоката Ненада Максимовића УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К. 101/13 од 28.01.2020. године, у осуђујућем делу у односу на окривљеног ВВ, и у том делу предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

III Жалба браниоца окривљене ББ и жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу у осталом делу ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном и неукинутом делу се ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 2К. 101/13 од 28.01.2020. године, која је објављена 04.02.2020. године, у осуђујућем делу оглашени су кривим и то, у ставу I, окривљена ББ због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 61. Кривичног законика (КЗ) и осуђена на казну затвора у трајању од 2 (две) године у коју јој се урачунава време проведено у притвору од 24.11.2011. године до 07.12.2011. године, и у ставу II окривљени ВВ због продуженог кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 2. и става 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у од 6 (шест) месеци која ће се према окривљеном извршити у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора, које не сме напуштати осим у случајевима прописаних законом, који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. У истом делу пресуде на основу члана 258. став 4. Законика о кривичном поступку (ЗКП), усвојен је имовинскоправни захтев оштећеног Факултет инжењерских наука у Крагујевцу, па је окривљена ББ обавезана да износ од 19.778.586,40 динара, исплати оштећеном у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења, док ће о трошковима кривичног поступка суд одлучити накнадо посебним решењем.

У ослобађајућем делу пресуде, у ставу III на основу члана 423. тачка 2. ЗКП, окривљени АА је ослобођен од оптужбе да је у саизвршилаштву са окривљеном ББ, извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 33 и члана 61. КЗ, као и да на основу члана 265. ЗКП, трошкови кривичног поступка у ослобађајућем делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против првостепене пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Крагујевцу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу укине пресуду Вишег суда у Крагујевцу 2К. 101/13 од 28.01.2020. године у односу на окривљене ББ и АА, и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а у односу на окривљеног ВВ преиначи у делу одлуке о казни тако што ће га због продуженог кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 2. и става 1. у вези члана 61. КЗ осудити на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци или пак уколико нађе да нису учињене повреде кривичног поступка и да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено првостепену пресуду преиначи у делу одлуке о казни и окривљену ББ осуди на казну затвора у трајању од четири године, а окривљеног ВВ на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци,

- бранилац окривљене ББ, адвокат Дејан Гајић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, одлуке о кривичним санкцијама и одлуке о имовинскоправном захтеву, с предлогом да Апелациони суд у

Крагујевцу првостепену пресуду у односу на окривљену ББ преиначи и ослободи је од оптужбе или укине пресуду у односу на окривљену ББ и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање уз захтев да окривљена ББ и њен бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда, и

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Ненад Максимовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни и трошковима кривичног поступка, с предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу побијану пресуду укине у односу на окривљеног ВВ и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи побијану пресуду и окривљеног ВВ ослободи од оптужбе уз захтев да окривљени и бранилац буду обавештени о седници већа Апелационог суда.

Одговор на жалбу Вишег јавног тужиоца поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Јанковић из Крагујевца, са предлогом да се жалба јавног тужиоца одбије као неоснована и првостепена пресуда у односу на окривљеног АА потврди, уз захтев да буде обавештен о седници већа Апелационог суда.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у поднеску број КТЖ-609/20 од 22.09.2020. године предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, у односу на ослобађајући део првостепене пресуде, у делу изреке под III, усвоји жалбу Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, укине првостепену пресуду и предмет у наведеном делу врати првостепеном суду на поновно суђење. Међутим, у односу на осуђујући део првостепене пресуде, у делу изреке под I и II, предложио је да Апелациони суд пресуду преиначи и окривљену ББ због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 61. КЗ и окривљеног ВВ због продуженог кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 2. и става 1. у вези члана 61. КЗ, осуди на казне затвора у дужем трајању, а жалбе бранилаца окривљених адвоката Ненада Максимовића и Дејана Гајића, одбије као неосноване.

Апелациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 447. став 1. и 2. ЗКП у присуству бранилаца окривљених адвоката Дејана Гајића, Ненада Максимовића и Владимира Јанковића, а у одсуству уредно обавештених Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и окривљених ББ и ВВ, на којој је размотрио списе предмета и испитао побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, у смислу члана 451. став 1. ЗКП, па је по оцени навода и предлога из жалби, као и изјашњења Апелационог јавног тужиоца датог у наведеном поднеску и објашњења изнетих на седници већа, нашао да је потребно одлучити као у изреци ове пресуде, а из следећих разлога:

Пре свега, неосновано се жалбом Вишег јавног тужиоца првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, у односу на окривљену ББ, у вези чега се истиче да пресуда у делу у коме првостепени суд образлаже због чега окривљену ББ није огласио кривом да је у саизвршилаштву са окривљеним АА извршила продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33 и члана 61. КЗ, нема разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, а они који су дати су нејасни и у знатној мери противречни, те да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и садржине изведених доказа.

Наиме, супротно овим жалбеним наводима Апелациони суд налази да су у образложењу првостепене пресуде о свим чињеницама важним за доношење пресуде,

у односу на окривљену ББ, дати довољни, јасни и међусобно непротивречни разлози, из којих се закључује да је окривљена извршила продужено кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и које је радње предузела ради извршења истог. Такође из наведених разлога се види који докази потврђују чињенице о извршењу предметног кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином изведених доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, па се стога неосновано првостепена пресуда побија жалбом јавног тужиоца због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Осим тога, конкретизујући предње жалбене наводе, образложење жалбе јавног тужиоца у наведеном делу указује да су предмет побијања чињенице које су предмет доказивања, онако како их утврђује првостепени суд, па су као такве по ставу жалбе послужиле и као основ за погрешне чињеничне и правне закључке суда. У суштини у наведеној жалби се побија оцена изведених доказа и у том контексту оцена одбране окривљене ББ и окривљеног АА и истиче да првостепени суд неосновано није прихватио одбрану окривљене ББ са главног претреса, да је дело извршила по претходном договору и заједничком деловањем са окривљеним АА, те је сходно томе и погрешно применио кривични закон када је окривљену ББ огласио кривим за продужено кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ.

Апелациони суд такође жалбене наводе браниоца окривљене ББ да је првостепени суд оглашавајући окривљену кривом због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ, повредио кривични закон у погледу постојања својства одговорног лица, као битног елемента које улази у биће предметног кривичног дела, оцењује неоснованим.

Наиме, у жалби браниоца окривљене ББ се истиче да окривљена као шеф Службе за рачуноводство и финансије Машинског факултета у Крагујевцу, није имала својство одговорног лица, у смислу одредбе члана 112. став 5. КЗ. Наводи се да све послове које је окривљена обављала, сходно члану 45. Правилника о систематизацији радних места на Машинском факултету, је радила по налогу декана и секретара факултета, те да она није одговорно лице већ то може бити само декан или продекан за финансије, као једина овлашћена лица за потписивање налога за пренос новца.

Напред изнети наводи браниоца окривљене ББ, да окривљена није имала својство одговорног лица, по оцени Апелационог суда нису могли бити прихваћени.

Наиме, одредбом члана 112. став 5. КЗ прописано је да се одговорним лицем у правном лицу сматра лице које на основу закона, прописа или овлашћења врши одређене послове управљања, надзора или друге послове из делатности правног лица, као и лице коме је фактички поверено обављање тих послова. Одговорним лицем сматра се и службено лице када су у питању кривична дела код којих је као извршилац означено одговорно лице, а у овом законнику нису предвиђена у глави о кривичним делима против службене дужности односно као кривична дела службеног лица.

У конкретном случају првостепени суд је несумњиво утврдио да је окривљена ББ у време, на месту и на начин како је то ближе описано у осуђујућем делу изреке пресуде, као одговорно лице, у својству шефа Службе за рачуноводство и финансије Машинског факултета у Крагујевцу, сада факултет Инжењерских наука, Универзитета у Крагујевцу, искоришћавањем свог положаја и овлашћења прибавила себи и другом противправну имовинску корист, а другом нанела штету у вредности која прелази износ од 1.500.000,00 динара, на тај начин што је противно намени, вршила располагање новчаним средствима установе, тако што је у пословним књигама

Машинског факултета извршила евидентирање - задужење претходно сачињеним службеним исправама са неистинитом садржином и то 367 рачуна о наводном промету роба и услуга, у укупном износу од 19.778.586,40 динара, наводно издатих од добављача, Агенције „Инфо трејд“ из Свиллајнца, Привредног друштва „ИПЦ – Информативно пословни центар“ Београд и Привредног друштва „Рачуноводствени информатор“ Београд, након чега је, иако је знала да није извршен промет роба и услуга по тим рачунима, својим потписом и службеним печатом оверила предметне рачуне као да су истинити и вршила књижење насталих фиктивних потраживања, да би потом у налозима за пренос новца – вирманско плаћање, на месту на коме се уписује рачун повериоца, уносила бројеве својих текућих рачуна које поседује код „Banca Intesa“ Филијала Крагујевац и „Credit Agricole Bank“ Филијала Крагујевац, на које текуће рачуне уместо на рачуне наведених добављача, је вршена уплата износа наведених у налозима за пренос, односно збирним електронским листовима са налозима за пренос, које је делом потписивао окривљени АА, а делом продекан за финансије факултета окривљени ВВ, после чега је након извршених уплата на своје рачуне, окривљена са банкомата, путем платних картица, подизала готов новац на штету Машинског факултета у Крагујевцу, у укупном износу од 19.778.586,40 динара, задржавајући за себе износ новца од 2.008.337,31 динара.

Према члану 45. тада важећег Пословника о систематизацији радних места на Машинском факултету у Крагујевцу окривљена је као руководилац службе за рачуноводствено-финансијске послове била одговорна да руководи радом службе и организује послове, врши контролу њиховог извршења од стране радника у служби, припрема предлог финансијског плана и предлог периодичних извештаја, годишњег обрачуна и других извештаја о финансијском пословању факултета, прати све финансијске прописе и контролише законито и ажурно вођење књиговодствених и рачуноводствених послова, прати и анализира приходе факултета по свим основима, учествује у изради планова прихода и расхода факултета, прати и анализира извршење финансијског плана факултета, припрема периодичне и годишње финансијске извештаје у вези научно-истраживачког рада, прати финансијску реализацију уговора из области научно-истраживачке делатности факултета и реализацију финансијских планова пројеката, стара се о извршењу одлука органа управљања које су материјално-финансијског карактера, обавља и друге послове који су одређени прописом из области материјално-финансијског пословања по налогу декана и секретара факултета.

Апелациони суд налази да је првостепени суд несумњиво утврдио да је окривљена ББ, с обзиром на поверени делокруг послова у вези руковођења радом службе за рачуноводствено-финансијске послове и послове које је она обављала имала статус одговорног лица у смислу члана 112. став 5. КЗ, а тиме и одредбе члана 234. КЗ. Осим тога, по налажењу овог суда, окривљена је и сходно члану 8. став 1. тада важећег Закона о рачуноводству и ревизији ("Службени гласник РС", бр. 46/2006, 111/2009, 99/2011) била лице одговорно за законито и исправно обављање послова рачуноводства и финансија.

По налажењу Апелационог суда такође се неосновано у жалби браниоца окривљене ББ истиче да се у радњама окривљене, које се у суштини своде на сачињавање лажних исправа, евентуално остварују обележја бића неког другог кривичног дела. Наиме, из чињеничног описа радњи извршења окривљене ББ, када се исте посматрају хронолошки и у целини, произилази да њене радње обухватају не само радње сачињавања лажних исправа, већ пре свега радње које су следиле након тога када је окривљена као одговорно лице искоришћавањем свог положаја и овлашћења усмерила средства на своје рачуне и након извршених уплата подизала готов новац

ради прибављања себи и другоме противправне имовинске користи, која је и остварена у напред наведеним износима.

Апелациони суд такође налази да се неосновано у жалби браниоца окривљене ББ истиче да првостепени суд није утврдио, да ли се, с обзиром на бројне промене кривичног закона од времена извршења дела до времена пресуђења, у радњама окривљене остварују обележја неког другог кривичног дела, те да је суд тек у одсуству овог утврђења, окривљену могао осудити за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица.

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљеној ББ оптужницом Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу Кт. бр. 141/11 од 19.03.2012. године, стављено на терет продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ, да би јој оптужницом измењеном дана 16.03.2016. године стављено на терет продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ.

По налажењу Апелационог суда између кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. КЗ („Службени гласник РС“, број 85/2005, 72/2009) који је важио у време извршења кривичног дела, (од 21.08.2008. године до 21.09.2011. године) и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ („Службени гласник РС“, број 121/2012, са ступањем на снагу 15.04.2013. године) и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. КЗ („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу 01.03.2018. године измена у односу на ово кривично дело) који је важио у време доношења првостепене пресуде, као и њихових квалификаторних облика, постоји јасан правни континуитет инкриминације, при чему је суд у конкретном случају радње окривљене ББ правилно правно квалификовао као продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ, обзиром да је исти најблажи за окривљену, имајући у виду висину запрећене казне.

Наиме, за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ предвиђена је казна затвора у трајању од 2 године до 10 година, док је за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ, који је важио у време извршења кривичног дела била је предвиђена казна затвора у трајању од 2 године до 12 година, то је очигледно да су за окривљену блаже измене и допуне Кривичног законика од 24.12.2012. године, па самим тим је блажа и правна квалификација радњи окривљене као продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, а како је правилно првостепени суд и квалификовао радње окривљене.

При томе је Апелациони суд имао у виду и јасан правни континуитет инкриминације кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. КЗ са инкриминацијом кривичног дела под идентичним законским називом и са истим битним елементима и прописаном казном из члана 227. КЗ, а које дело је у КЗ унето изменама које се примењују почев од 01.03.2018. године, с обзиром да се наведеним изменама инкриминише исто понашање као и пре измена и допуна КЗ, а додавање у законски опис кривичног дела из члана 227. став 1. КЗ законске формулације „...уколико тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела“, а која није била садржана у члану 234. став 1. раније важећег КЗ, по налажењу Апелационог суда, нема никаквог значаја за оцену постојања предметног кривичног дела на дан ступања на снагу Закона о изменама и допунама КЗ. Због тога, предметно кривично дело (и његови квалификаторни облици) за које је окривљена оптужена и оглашена кривом и даље

постоји како у своме називу, тако и у свим својим битним обележјима. Наиме, осим што је за оба дела предвиђена казна затвора у трајању од 2 године до 10 година, одредба члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ ни на који начин није блажа за окривљену, нити у погледу круга лица која могу бити извршиоци овог кривичног дела, нити у погледу прописаних радњи извршења, као ни у погледу висине запрећене казне, већ законска формулација наведене норме, по оцени Апелационог суда, ставља само додатну обавезу суду да због нових кривичних дела уведених изменама и допунама КЗ („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016. године) у групу кривичних дела против привреде додатно води рачуна о правилној правној квалификацији радњи извршења.

Дакле, с обзиром да су све чињенице како у погледу објективних тако и у погледу субјективних обележја кривичног дела правилно и потпуно утврђене, по оцени Апелационог суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљене ББ, те је правилно одлучио о њеној кривици и правном квалификацијом да је извршила продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 61. КЗ, правилно применио кривични закон, тако да се првостепена пресуда неосновано побија жалбом њеног браниоца због повреде кривичног закона.

По налажењу Апелационог суда продужено кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљена ББ оглашена кривом, обухвата кривична дела чије битно обележје јесте одређени новчани износ, па се стога у смислу члана 61. став 5. КЗ, има сматрати да је продуженим делом остварен збир износа остварених појединачним делима, јер је то обухваћено јединственим умишљајем окривљене, а што очигледно произилази из образложења и изреке првостепене пресуде.

Првостепени суд је приликом одлучивања о казни окривљеној ББ као олакшавајуће околности ценио да је удата, мајка двоје деце, да је запослена са зарадом од 70.000,00 динара и власник стана од 23м², док отежавајућих околности на страни окривљене није нашао и осудио је на казну затвора у трајању од две године уз урачунавање времена проведеног у притвору као у изреци првостепене пресуде.

Међутим, по налажењу Апелационог суда, основано се жалбом Вишег јавног тужиоца истиче да је првостепени суд дао пренаглашен значај олакшавајућим околностима на страни окривљене ББ, а да није ценио као отежавајућу околност, бројност предузетих радњи и јачину повреде заштићеног добра која се огледа у висини противправно прибављене имовинске користи која знатно прелази границу од милион и петсто хиљада динара, која је потребна за правну оцену дела.

Због тога је Апелациони суд, делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца, првостепену пресуду преиначио у делу одлуке о казни и окривљену ББ за предметно кривично дело осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју јој се урачунава време проведено у притвору од од 24.11.2011. године до 07.12.2011. године.

С обзиром на напред изнето, оцењују се као неосновани жалбени наводи браниоца окривљене ББ због одлуке о кривичној санкцији, јер у наведеној жалби нису наведене такве околности које би оправдале изрицање блаже казне.

По оцени Апелационог суда, напред наведена казна затвора сразмерна је тежини учињеног кривичног дела и утврђеном степену кривице окривљене ББ те је као таква пододна да у потпуности испуни захтев специјалне и генералне превенције,

односно оствари сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 4. став 2. и члан 42. КЗ).

Апелациони суд налази да се основано у жалби браниоца окривљене ББ истиче да је првостепеном пресудом окривљена неосновано обавезана да плати на име имовинскоправног захтева оштећеном факултету Инжењерских наука у Крагујевцу износ од 19.778.586,40 динара, иако је суд утврдио да је окривљена прибавила себи корист у износу од 2.008.337,31 динара. Из наведених разлога Апелациони суд је делимично усвојио жалбу браниоца окривљене ББ, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о досуђеном имовинскоправном захтеву, и делимичним усвајањем имовинскоправног захтева оштећеног факултета Инжењерских наука у Крагујевцу обавезао окривљену ББ да на име имовинскоправног захтева оштећеном исплати износ од 2.008.337,31 динара, у року од 90 дана, под претњом извршења, док је за вишак имовинскоправног захтева оштећени упућен на парнични поступак.

Имајући у виду напред наведено, Апелациони суд је у смислу чланова 459. став 1. и 457. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде под тачком I.

Првостепеном пресудом у ослобађајућем делу окривљени АА, на основу члана 423. тачка 2. ЗКП, је ослобођен од оптужбе да је у саизвршилаштву са окривљеном ББ, извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 33 и члана 61. КЗ.

Побијајући првостепену пресуду у напред наведеном делу, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, жалбом Вишег јавног тужиоца се истиче да у пресуди нису дати разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а дати разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, из ког разлога није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Међутим, супротно овим жалбеним наводима Апелациони суд налази да је првостепена пресуда у побијаном делу у образложењу јасна и разумљива, те да је првостепени суд о свим чињеницама важним за доношење овакве пресуде дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који не садрже никакве противречности нити нејасноће у погледу кривичног дела за које је окривљени ослобођен од оптужбе.

Побијајући првостепену пресуду у ослобађајућем делу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом Вишег јавног тужиоца се оспорава оцена првостепеног суда о изведеним доказима, те његови чињенични и правни закључци.

Међутим, према оцени Апелационог суда првостепени суд је правилно поступио када је окривљеног АА применом одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП, ослободио од оптужбе да је извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 33 и члана 61. КЗ, с обзиром да није доказано да је окривљени извршио предметно кривично дело. До оваквог закључка првостепени суд је дошао правилном оценом изведених доказа, цењених појединачно и у међусобној повезаности, као и у вези одбрана окривљених, којом приликом је суд за своје чињеничне и правне закључке дао довољно јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд.

Наиме, по налажењу Апелационог суда основ за осуђујућу пресуду може представљати само такав низ чињеница, утврђених на основу изведених доказа, које су неспорно утврђене и несумњиво чврсто и логички повезане, тако да представљају комплетну и коначну слику критичног догађаја и са пуном сигурношћу упућују на једино могућ закључак да је управо окривљени АА извршио кривично дело које је

предмет оптужбе, те да се изведеним доказима искључује свака друга могућност. Ово из разлога што у конкретном случају, на основу изведених доказа не може се извести закључак о утврђивању релевантних чињеница које би указивале на несумњиву доказаност да је окривљени Бабић извршио кривично дело које му се ставља на терет, односно изведеним доказима не може се засновати тврдња о несумњивој и потпуној извесности чињеница.

Наиме, окривљеном АА се ставља на терет да је у периоду од 21.08.2008. године до 21.09.2011. године, у Крагујевцу, по претходно учињеном договору и заједничким деловањем са окривљеном ББ, као службено лице у својству декана Машинског факултета у Крагујевцу, сада Факултета инжењерских наука Универзитета у Крагујевцу, искоришћавањем свог службеног положаја и овлашћења, прибавио себи и другом корист, тако што је окривљена ББ, као одговорно лице, у својству шефа Службе за рачуноводство и финансије Машинског факултета, искоришћавањем свог положаја и овлашћења прибавила себи и другом противправну имовинску корист, а другом нанели штету у вредности која прелази износ од 1.500.000,00 динара, на тај начин што је у саизвршилаштву са окривљеном ББ противно намени, вршио располагање новчаним средствима установе, тако што је окривљена Перовић по налогу окривљеног АА у пословним књигама Машинског факултета у Крагујевцу извршила евидентирање – задужење претходно сачињеним службеним исправама са неистинитом садржином – рачунима о наводном промету роба и услуга у укупном износу од 19.778.586,40 динара, наводно издатих од добављача ближе наведених у изреци првостепене пресуде, након чега су, иако су знали да није извршен промет роба и услуга, окривљена ББ по налогу окривљеног АА, својим потписом и службеним печатом оверавала предметне рачуне као да су истинити и вршила књижење насталих фиктивних потраживања, да би потом окривљена ББ у налозима за пренос новца – вирманско плаћање, на месту на коме се уписује рачун повериоца, уносила бројеве својих текућих рачуна које поседује код „Banca Intesa“ Филијала Крагујевац и „Credit Agricole Bank“ Филијала Крагујевац, на које текуће рачуне уместо на рачуне добављача, је вршена уплата износа наведених у налозима за пренос, односно збирним електронским листовима са налозима за пренос, које је делом потписивао окривљени АА, а делом продекан за финансије факултета окривљени ВВ, после чега је након извршених уплата на своје рачуне, окривљена ББ са банкомата, путем платних картица, подизала готов новац, а потом већи део подигнутог новца враћала предавала на руке окривљеном АА, задржавајући за себе унапред договорени износ новца, прибавивши тако себи корист на штету Машинског факултета у Крагујевцу у укупном износу од 19.778.586,40 динара и то, окривљени АА у износу од 17.272.899,00 динара, а окривљена ББ у износу од 2.008.337,31 динара, чиме би у саизвршилаштву са окривљеном ББ, извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ.

У односу на напред наведене тврдње оптужбе, Апелациони суд налази да је правилан закључак првостепеног суда, да осим исказа окривљене ББ са главног претреса, да је по налогу окривљеног Бабића у пословним књигама Факултета извршила евидентирање рачуна са неистинитом садржином и да је већи део подигнутог новца предавала на руке окривљеном АА не постоји ниједан други доказ који би у том делу њено казивање потврдио.

Пре свега, и по налажењу овог суда, окривљени АА је током поступка истраге, и на главном претресу, доследно и на децидан начин негирао да је извршио кривично дело за које се оптужује, док окривљена ББ у свом исказу у наведеном делу није била категоричана и доследна. Наиме, окривљена ББ у поступку истраге је

изјавила да нико није био упознат са наведним начином уплаћивања новца на њене текуће рачуне и подизања новца са банкомата који је задржала за себе, јер је све радила сама, да би на главном претресу изјавила да је инкриминисане радње предузела по налогу окривљеног АА и да је већи део подигнутог новца предала окривљеном АА.

По оцени Апелационог суда било би крајње непоуздано само на основу овако недоследног и неуверљивог казивања окривљене ББ, које у погледу учешћа окривљеног АА у извршењу кривичног дела није потврђено ни једним другим изведеним доказом, извлачити закључак да је окривљени АА заиста критичном приликом предузео радње за које се оптужује и да је извршилац предметног кривичног дела.

У односу на окривљеног АА, у жалби јавног тужиоца, нису наведене нове чињенице и околности које првостепени суд већ није ценио, па по налажењу Апелационог суда није доведено у питање чињенично стање које је утврђено у првостепеној пресуди.

Због тога, имајући у виду да ниједан од доказа изведених током поступка јасно и недвосмислено не указује на окривљеног АА као извршиоца предметног кривичног дела, Апелациони суд налази да су индиције наведене у жалби јавног тужиоца, које по ставу те жалбе указују на окривљеног АА као починиоца кривичног дела остале у сфери недоказаног, с обзиром да нису са потпуном извесношћу утврђене, услед чега га је првостепени суд правилном применом закона, на основу члана 423. тачка 2. ЗКП, ослободио од оптужбе да је извршио продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и члана 61. КЗ.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 457. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде под тачком II.

Међутим, основано се жалбом браниоца окривљеног ВВ првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП.

Ове повреде, по мишљењу Апелационог суда, првостепени суд је учинио на тај начин што побијана пресуда у односу на окривљеног ВВ нема разлоге о чињеницама који су предмет доказивања, а дати разлози су нејасни и у знатној мери противречни. Због тога се за сада не могу прихватити чињенични, а ни правни закључци првостепеног суда на којима се пресуда у односу на овог окривљеног заснива, чиме се и одлука о кривичној санкцији према њему не може испитати, тако да је укидање побијане пресуде у овом делу било нужно.

У конкретном случају изреком првостепене пресуде у ставу II првостепени суд је окривљеног ВВ огласио кривим зато што је у периоду од 21.08.2008. године до 21.09.2011. године, у Крагујевцу, као одговорно лице у установи, у својству продекана за финансије Факултета инжењерских наука, кршењем закона, других прописа и општих аката и пропуштањем дужности надзора, очигледно несавесно поступао у вршењу службе, на тај начин што је поступио супротно одредбама члана 189. став 1. тачка 2, тачка 4, тачка 6 и тачка 7. Статута Факултета инжењерских наука и члана 10. став 1. тачка 2, тачка 4, тачка 6 и тачка 7. Правилника о систематизацији раних места на Факултету инжењерских наука и није се старао о финансијско-материјалном пословању факултета, нарочито у погледу обезбеђења и рационалног коришћења средстава факултета, нити је вршио надзор над радом Службе за рачуноводство и финансије, иако је био дужан и морао да буде свестан да услед таквог

поступања за оштећени Факултет инжењерских наука и Универзитет у Крагујевцу може наступити имовинска штета, али је олако држао да до имовинске штете неће доћи, а која штете је и наступила у износу који прелази 1.500.000,00 динара, пошто је невршењем надзора омогућио да окривљеној ББ у својству шефа Службе за рачуноводство и финансије у пословним књигама Факултета инжењерских наука, да изврши евидентирање рачуна наводно издатих од добављача наведених у изреци пресуде, о наводном промету роба и услуга у укупном износу од 19.778.586,40 динара и изврши раскњижавање насталих фиктивних потраживања тако што је у у налозима за пренос новца – вирманско плаћање, на месту на коме се уписује рачун повериоца, уносила бројеве својих текућих рачуна на које текуће рачуне уместо на рачуне добављача је вршена уплата износа наведених у налозима за пренос, наневши тако штету Факултета инжењерских наука у укупном износу од 19.778.586,40 динара, чиме је извршио продужено кривично дело несавестан рад у служби из члана 361. став 3 у вези става 2. и став 1. у вези члана 61 КЗ.

При томе првостепени суд утврђује да је окривљени ВВ поступио супротно напред наведеним одредбама Статута Факултета инжењерских наука за који утврђује да је донет 07.12.2011. године, дакле након времена извршења кривичног дела за које га оглашава кривим (радње предузете од 21.08. до 21.09.2011. године) па су нејасни разлози првостепене пресуде да је окривљени извршио предметно кривично дело поступајући супротно одредбама Статута, који није био донет у време извршења кривичног дела.

Исто тако основано се у жалби браниоца окривљеног ВВ истиче да првостепена пресуда нема разлоге због чега су радње окривљеног квалификоване као једно продужено кривично дело, односно да су дати разлози нејасни.

Наиме, по налажењу Апелационог суда, кривично дело несавестан рад у служби је једно, јединствено кривично дело и када се састоји из више сукцесивних радњи извршења. У конкретном случају из чињеничног описа кривичног дела из оптужнице, произилази да је радња извршења кривичног дела окривљеног ВВ јединствена и да се састоји од његових поступака у периоду од 21.08. до 21.09.2011. године, који немају карактер посебних радњи.

Међутим, како се не ради о више самосталних кривичних дела која испуњавају услове да постоје самостално, већ је реч о једном кривичном делу које је извршено са више радњи у континуитету и које заједно представљају једну целину, то се исте не могу посматрати саме за себе, због чега се и период извршења кривичног дела има сагледати у целисти те застарелост рачунати у односу на последњу противправну радњу, па се неосновано у жалби браниоца истиче да суд у односу на предметно кривично дело није правилно применио закон у погледу оцене застарелости.

По оцени Апелационог суда, због напред наведених недостатака, побијана пресуда је у наведеном делу морала бити укинута, због чега ће првостепени суд у поновном поступку отклонити наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, а имаће у виду и остале наводе из жалбе браниоца окривљеног ВВ, који овде нису посебно цењени и донети на закону засновану одлуку, а за своје чињеничне и правне закључке изнети правилне, довољне и јасне разлоге.

Са изнетих разлога, Апелациони суд је на основу члана 458. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде под тачком III.

Записничар,

Председник већа-судија,

Весна Митревска,с.р.

Радоман Спарић,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**